

Erkel Ferencz

Írta Kozma Andor.

Még húzza a cigány, s a magyar ur,
Még régi nótán derül és borul;
Még künn a síkon messze valahol
Az arató nép magyarul dalol...
De ennyi minden – s ez a nagy világba
Csak úgy hat el, ha elhat, mint a sohaj,
Melyet sohaj, szivén könnyíteni vágyva,
Egy történelme vesztett kiháló faj.

Ha nemzet volna, fönnen zengene
Mind a két ősi nyelve: szó s zene.
Egyik se bujna, mint hamupipőke,
Ki gyolcsruháit maga fonta, szőtte,
Hanem, mint két királyi büszke szépség,
Ragyogna hímzett aranyos biborban,
Művészkezek csuda remekelését
Mutatná még uszályuk is a porban.

Pazarszép lelki fényűzés hiján
Csak nép vagyunk s nincs nemzet Hunnián.
A Corpus juris meg a szenvedés,
Panasz, kesergés létjogul kevés.
Minden hiába, a magyar veszendő,
A látszat ez, – de áldassék e rémkép,
Mert fölriaszt, fáj s mentve a jövődő,
Ki hagyná veszni édes maga népét!...

És itt a szent, nagy buzdulás kora:
Lobog lánglelkek végtelen sora;
Mind hatni, tenni, teremteni vágyik,
A legnagyobb magyar elől világít;
Költők, írók hatalmas hangba kezdnek,
A népi nyelv lesz nemzeti, merész,
Az ősi népből újul újra nemzet –
S világgá zeng már a magyar zenész.

Nem egy csupán, s ha egyről zeng dalom,
Vele a többit is magasztalom,
Mert benne, ki vezér volt s úttörő,
Egy lón s egész a sok szétszórt erő;
Ő vívta ki a döntő diadalmat
Magas művészet minden fegyverével
S meddő hírét az ősi népi dalnak
Nagy nemzeti zenével ő veré el.

Ő legdicsőbb volt, bár egy még nagyobb
Híres zenészünk messzibb elragyog.
Ám ennek széles e világ hazája
S nemcsak egy ország, amely büszke rája.
Minden babér és minden olajág
A hírnév útja hosszában ezé lett, –
De, ki csak egyet szolgált: enfaját,
A még dicsőbb az hálás nemzetének.

A legdicsőbb magyar zenésznek itt
Ma ihlett ajkak nevét fölvetik –
S amint e hang felém rezg: mily csodás
Szívem sok húrján a visszhangozás!
Mínthogyha itt egy nemzet énekelne
S egekbe szálló hymnusa e karnak
Istent dicsérné, hogy az Ő kegyelme
Erkel Ferenczet adta a magyarnak.